

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Ихтиман, 23.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ЧЕТВЪРТИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Александър К. Трионджиев

при участието на секретаря Борислава Ив. Мешинкова
като разгледа докладваното от Александър К. Трионджиев Административно
наказателно дело № 20231840200491 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по жалба, подадена от З. Н. Д., ЕГН
*****, с адрес: гр. *, ул. **, № 16 срещу Наказателно постановление № 23-0274-000266
от 09.06.2023 г., издадено от Началника РУ в ОДМВР – София, РУ - Ихтиман, с което на
жалбоподателя са наложени на основание чл. 53 от ЗАНН, във вр. чл. 175 ал. 3, пр. 1 от
ЗДвП глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца
за нарушение по чл. 140 ал. 1 от ЗДвП, като са отнети и 10 точки от водача.

В жалбата са изложени съображения, според които оспореното наказателното
постановление е неправилно и незаконосъобразно и се настоява съдът да го отмени изцяло.

В проведеното последно съдебно заседание лицето, подало жалбата, не се явява и не
изпраща представител.

Административно-наказващият орган също не се явява и не изпраща представител.

Районна прокуратура – Самоков, Териториално отделение – Ихтиман не изпраща
представител и не изразява становище по делото.

Депозираната жалбата е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от
санкционираното лице и е насочена срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Във връзка с указания на съда, дадени в Определение № 122 от 04.08.2023 г., от
наказващия орган е изискана административната преписка, по която е издадено
наказателното постановление. Административната преписка е изпратена от РУ – Ихтиман на
Районен съд – Ихтиман, като при депозирането ѝ в съда е било образувано погрешка друго
АНД № 579 от 2023 г., което е присъединено към настоящото дело.

Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна, с оглед на изложените по-
долу съображения:

След преценка на събрания по делото доказателствен материал, съдът възприема от
фактическа страна следното:

На 08.03.2023 г., около 15:00 часа, на ПП-8, в района на с. Мирово служители на РУ –

Ихтиман извършили проверка на лек автомобил Дайхатсу Куоре, с рег. № *, с водач З. Н. Д.. По време на проверката било установено, че автомобилът е собственост на водача Д. и че същият е с прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, понеже от сключването на договор за покупко-продажба на 29.12.2022 г. е изтекъл двумесечен срок за пререгистрацията на превозното средство.

От служителите на РУ – Ихтиман на 08.03.2023 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение, като актът е предявен и връчен на лицето.

Впоследствие, въз основа на акта, е издадено атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца, заради допуснатото нарушение по чл. 140 ал. 1 от ЗДвП. В наказателното постановление е отразено и че водачът Д. е посочил, че е закупил моторното превозно средство на 29.12.2022 г., но поради липса на време не го е пререгистрирал и че за прекратяването на регистрацията разбрал от служителите на МВР по време на проверката.

Преди издаване на наказателното постановление е било издадено Постановление от 30.03.2023 г. от прокурор към Районна прокуратура – Самоков, ТО – Ихтиман, с което е прието, че деянието не представлява престъпление, поради което е отказано образуването на досъдебно производство.

Незаконосъобразно е онова наказателно постановление, което е издадено от надлежен орган, не е издадено в установените законови срокове, не съдържа изискуемите от закона реквизити или в хода на административната процедура са нарушени съществени процесуални правила при изготвянето на акта за установяване на административно нарушение и/или издаването на наказателното постановление. Когато всички тези условия за законосъобразност бъдат спазени, тогава може да се пристъпи към проверка правилността на наказателното постановление, която представлява преценка за това дали действително е извършено посоченото от наказващия орган нарушение. В тази връзка следва да се посочи, че задължение на наказващият орган е да докаже, че санкционираното лице е извършило нарушението, което му е вменено.

В настоящия случай наказателното постановление и актът за установяване на нарушението са издадени при спазване на необходимите законови изисквания. Същите съдържат нормативно регламентирани реквизити, като в тях ясно е посочено в какво се изразява нарушението, мястото и времето на извършването му, лицето, което го е извършило, а така също и кои законови норми са нарушени.

Съгласно текста на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното.

Като свидетели по делото са разпитани полицейските служители М. Г. и С. М.. Свидетелката Г. сочи, че не се сеща за кой случай става въпрос, като на същата е предявен акта за установяване на административно нарушение, където свидетелката разпознава нейния подпис, допълва, че си спомня лицето да е спирано, но не си спомня какво точно се е случило. На свидетеля М. също е предявен акта за установяване на нарушение, като заявява, че той го е написал. Обяснява относно това как служителите на МВР по принцип процедират при проверка на автомобил, на когото е прекратена регистрацията.

На 27.11.2023 г. по делото е постъпило писмо от ОДМВР – София, ведно с приложения към него справки за МПС. В писмото е посочено, че лек автомобил Дайхатсу Куоре, с рег. № * е получил нов рег. № * и е собственост на З. Н. Д.. От първата приложена справка към писмото става ясно, че автомобилът действително е получил нов регистрационен номер, а така също и че З. Н. Д. го е придобил на 29.12.2022 г. От съдържанието на втората справка е видно, че по отношение на лекия автомобил регистрацията е била прекратена на 02.03.2023

г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

От така събраните доказателства се прави обоснован извод, че на 08.03.2023 г. жалбоподателят е управлявал придобито от него моторно превозно средство, което обаче е било с прекратена регистрация.

Съгласно нормата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Според разпоредбата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП приобретателят на регистрирано пътно превозно средство е длъжен в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрацията на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

В чл. 143, ал. 15 от ЗДвП е разписано, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, се определя с НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г./, в която е предвидено, че задължението за деклариране на настъпилите промени в данните за регистрацията на МПС е за собственика - чл. 15, ал. 1 от наредбата.

Нормата на чл. 4, ал. 1 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. сочи, че собственикът е длъжен да представи превозното средство и необходимите документи в определения срок за извършване на регистрацията, промяна в регистрацията или прекратяване на регистрацията.

Според чл. 18, т. 2 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. регистрацията на МПС може да се прекрати служебно.

В чл. 18б, ал. 1, т. 10 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. е отразено, че прекратяване на регистрацията по чл. 18, т. 2 се извършва по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. В останалите точки на чл. 18б, ал. 1 от наредбата са предвидени други хипотези на служебно прекратяване на регистрацията, включително и по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на сключена застраховка „гражданска отговорност“ – в този смисъл е чл. 18б, ал. 1, т. 8 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г.

Текстът на чл. 18б, ал. 2 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. сочи, че при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 от същия член 18б се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра.

От горните текстове може да се направи заключение, че когато новият собственик на превозно средство не регистрира същото в двумесечен срок от придобиването му, регистрацията се прекратява служебно. При това положение, по аргумент от чл. 18б, ал. 2 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г., контролните органи нямат задължение да изпращат уведомление до собственика за прекратената регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП /чл. 18б, ал. 1, т. 10 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г./. Тоест, липсата на изрично изпратено и връчено уведомление до собственика на превозното средство със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП /чл. 18б, ал. 1, т. 10 от НАРЕДБА № I-45 от

24.03.2000 г./ не може да обоснове извод за отпадане на административно-наказателната отговорност. В този ред на мисли трябва да се посочи, че всеки нов собственик на превозно средство е длъжен да знае, че в определен срок от придобиването му е задължен да заяви това обстоятелство пред надлежните органи, тоест да пререгистрира автомобила на негово име, в противен случай може да се стигне до служебно прекратяване на регистрацията.

От значение в случая е и обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП срокът за регистрация /пререгистрация/ е едномесечен, но въпреки това в нормата на чл. 143, ал. 15 от същия нормативен акт е предвидено, че служебно се прекратява регистрацията, когато собственикът в двумесечен срок от придобиването не регистрира превозното средство. По този начин законодателят е предвидил допълнителен срок, извън едномесечния такъв по чл. 145, ал. 2, в който новият собственик може да предприеме вменените му от закона действия по регистрация.

Всичко изложено по-горе налага извод, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, понеже регистрацията на автомобила му е била прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Разпоредба на чл. 140 от ЗДвП не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, което означава, че то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, а текстът на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. С оглед на това може да се приеме, че въпросното нарушение е извършено при непредпазливост, тъй като водачът на автомобила, който е и негов собственик, е могъл да разбере за прекратената регистрация в резултат на собственото си бездействие, но не е сторил това и въпреки всичко е привел в движение моторното превозно средство.

Нарушението е формално, понеже за извършването му не се налага настъпването на конкретен съставомерен резултат, понеже се касае за нарушение, при което с факта на установяването му законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими, за да подлежат на санкциониране с предвидената в нормативното в нормативната уредба наказание. В същото време по делото не се установяват каквито и да било извънредни обстоятелства, наложили жалбоподателят да управлява нерегистрираното /със служебно прекратената регистрация/ превозно средство. Предвид тези съображения извършеното нарушение не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

В текста на чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лева водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В настоящия случай на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 200 лева и е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца, тоест, административните наказания са определени в минимален размер, което означава, че съдът не може да обсъжда евентуалното им намаляване с оглед обществената опасност на дееца и на деянието, имотното състояние на жалбоподателя и други смекчаващи отговорността обстоятелства.

С оглед на изложените съображения, оспореното наказателно постановление подлежи потвърждаване като правилно и законосъобразно, а депозираната жалба се явява неоснователна.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 23-0274-000266 от 09.06.2023 г., издадено от Началник РУ в ОДМВР – София, РУ – Ихтиман.

Решението на съда подлежи на касационно обжалване в четиринадесетдневен срок от съобщението му на страните, като жалбата се подава до Административен съд – София област, чрез Районен съд - Ихтиман.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____